

Metsän merkitys

Metsä on meille suomalaisille tärkeä asia. Metsä tarjoaa kaikenlaista hyvää meille. Metsä on rauhoittumisen paikka, levollisuuden paikka, paikka missä huolet unohtuu tai ne selkiytyvät.

Metsään kulkeutuu myös työpäivän päätteeksi kävelyhetkeni. Huomaan metsässä kävellessäni valmiita polkuja, jotka ovat tallautuneet vuosien ja vuosien saatossa. Kävely on helpompaa sillä kohdalla, mutta astun polun viereen. Huomaan, että siinäkin pystyy kävelemään, ei ehkä niin hyvin ja sulavasti kuin polulla mutta kuitenkin. Näen, että kengänjälkiä on kumpaankin suuntaan, sinne minne menen ja sinne mistä tulen, meneepä jokunen ristiinkin polun kanssa. Osassa polkua ovat syvemmät jäljet, maa on antanut periksi ja vesi on syövyttänyt sitä. Toisessa kohtaa polku on kuitenkin kuivaakin kuivempi ja siinä on helpompi kävellä. Metsä on myös täynnä erilaisia puita, kantoja, risuja, jäkälää, hirvikärpäsiä ym. kaikenlaisia ja – kokoisia asioita. Kaikki eivät ole niin kivoja, mutta siellä ne ovat. Kaikessa olossaan. Hiljaisuus on käsin kosketeltavaa. Yritän kuunnella mitä se minulle sanoo. Se ei ole heti työpäivän jälkeen niin helppoa, ajatukset pyörivät vielä niin monessa asiassa. Hetki kerrallaan huomaan kuitenkin, että hartiani tuntuvat kevyemmiltä ja koen vapautuvani kuuntelemaan. Hiljaisuutta. Pysähdyn. Kuuntelen. Se ei tunnu enää vaikealta. Siellä metsässä muistan erään ikäihmisen. Yhtäkkiä kaikki metsässä muistuttaa hänestä. Vuosiin hän ei ollut käynyt ulkona, ei kyennyt ja lopulta ei enää kehdannut avustettuna. Silti hänelle tärkeintä keskusteluaihetta oli se kuinka ikkunan takaa näkyvät koivut eri vuodenaikoina olivat erilaisia ja mihin päin milloinkin ne tuulen mukana heiluivat tai taipuivat. Hänen elämänsä oli muodostunut eri polkujen tallaamisesta kuin useimpien muiden, olipa hän joskus kulkenut niitä polkuja vastavirtaankin, mutta niin hän oli niistä selvinnyt. Ehkä hieman naarmuilla, arvilla mutta loppujen lopuksi hän oli sinut juuri se joksi hänet oli luotu. Muistaessa hänet ymmärrän taas ainakin hetken aikaa sen, että meidän ei tarvitse kaikkien olla juuri samanlaisia kuin muut ovat. Meidän ei tarvitse kaikkien kulkea samoja, jo tallattuja polkuja. Voimme välillä tulla vastavirtaankin ja ihmetellä risukossa elämän menoa. Meille kaikille on täällä paikkamme ja kelpaamme Jumalalle juuri sellaisina kuin olemme.

”Rakas Jumala, Opetä meitä arvostamaan jokaista ihmistä, koska sinä olet luonut meistä jokaisen ihan samanarvoiseksi. Tänään kiitämme sinua kaikista niistä ihmisistä, jotka olet antanut elämäämme. Amen.”

Mervi Karttunen

diakonissa

Siikalatvan seurakunta